פסח וקדשים מאי איכא למימר אלא היכא

דאפשר אפשר היכא דלא אפשר לא אפשר

ה"ג היכא דאפשר אפשר היכא דלא אפשר

לא אפשר: א"ר נחמן אמר רב ראה אחד

ששחט אם ראהו "מתחלה ועד סוף מותר

לאכול משחיטתו ואם לאו אסור לאכול משחיטתו היכי דמי אי דידע דגמיר למה לי

ראה ואי דידע דלא גמיר פשיטא ואלא דלא

ידע אי גמיר אי לא גמיר 6 לימא לירוב מצויין

אצל שחימה מומחין הן מי לא תניא יהרי

שמצא תרנגולת שחומה בשוק או שאמר

לשלוחו צא שחום והלך ומצא שחום

בחזקתו שחום אלמא אמרינן ירוב מצויין

אצל שחימה מומחין הן הכא נמי לימא רוב

מצויין אצל שחימה מומחין הן ילעולם דידע

דלא גמיר הוכגון דשחם קמן חד סימן שפיר

מהו דתימא מדהאי שפיר הך נמי שפיר

סמ"ל האי אתרמויי איתרמי ליה אידך שמא

שהה שמא דרם בעא מיניה רב דימי בר

יוםף מרב נחמן האומר לשלוחו צא ושחום

והלך ומצא שחום מהו אמר לו חזקתו שחום

האומר לשלוחו צא ותרום והלך ומצא תרום

מאי אמר ליה יאין חזקתו תרום מה נפשך

אי יחזקה שליח עושה שליחותו אפילו

תרומה נמי ואי אין חזקה שליח עושה שליחותו

אפילו שחימה גמי לא אמר ליה סלכי תיכול

עלה כורא דמלחא לעולם יאין חזקה שליח

עושה שליחותו ושחימה אי גמי (6) דילמא

אינש אחרינא שמע ואזל שחם רוב מצויין

אצל שחימה מומחין הן תרומה דילמא אינש

אחרינא שמע ואזל תרם הוה ליה תורם שלא

מדעת "והתורם שלא מדעת אין תרומתו תרומה לימא רוב מצויין אצל שחימה

מומחין הן תנאי היא ∘דתניא הרי שאבדו

לו גדייו ותרנגוליו והלך ומצאן שחומים רבי

יהודה אוסר רבי חנינא בנו של רבי יוסי

הגלילי מתיר אמר רבי נראין דברים של רבי

יהודה שמצאן באשפה ודברי רבי חנינא

בנו של ר' יוםי הגלילי שמצאן בבית מאי לאו

בהא קמיפלגי דמ"ם אמריגן רוב מצויין אצל

שחימה מומחין הן ומר סבר לא אמריגן רוב

מצויין אצל שחיטה מומחין הן אמר רב נחמן

בר יצחק לא דכולי עלמא רוב מצויין אצל

שחימה מומחין הן ובבית דכ"ע לא פליגי

"דשרי באשפה שבשוק דכולי עלמא לא פליגי

ראסור כי פליגי באשפה שבבית מ"ם אדם

עשוי להמיל נבלתו באשפה שבבית ומר סבר

רחמנא (שם כט) ואכלו אותם אשר כופר בהם מלמד שהכפרה תלויה

אף באכילה מאי איכא למימר אלא ודאי אכיל דסמיך ארובא היכא

ילפינן מיניה °אלא ודאי הלכה למשה

מסינים (כ) הא דסמכינן ארובא

אפי׳ היכא דאפשר אי נמי אחרי

רבים להטות (שם כג) משמע בין

רובא דאיתיה קמן בין רובא

דליתיה קמן דמאי שנא האי מהאי

ואהא מלתא סמכינן ולא בדקינן כל

י״ח טרפות. ונקובת הריחה משום

דשכיח בה ריעותא בדקינן והיכא

דאיתרמי שדאיפרשה ריאה ולא בדק

מתאכלא דסמכינן אהא ואדרב הונא

דאמר (לעיל דף ט.) נשחטה בחזקת

היתר עומדת ואין מפרסמין הדבר:

אי דידע דגמיר. שמכיר בו שמלומד

בהלכות שחיטה: דידע דלא גמיר.

שמכיר בו שאין יודע הלכות שחיטה:

פשיטת. דרחה מותר דהח לח שהה

ולא דרם ולא ראה אסור שמא שהה

או דרם: דלא ידע אי גמיר אי לא

גמיר. ואשמועינו דלא סמכינו אסתמא

עד שיהא מכיר בו שיודע: חמומחיו

הן. שאם לא היה מומחה לא היה

שוחט: רוב מלויין אלל שחיטה. כלומר

רוב השוחטין: סוהלך. בעל הבית:

ומלא תרום. ולא ידע מי תרמו:

חוקה שליח חעושה שליחותו. כל

השלוחין עושין שליחותן ומחזקינן להו

בכך מאחר שנתרלו בשליחותם: ואם

אין עושה שליחותו אפילו בשחיטה

נמי לה. דשמה לה שלוחו שחט הלה

אחר שאינו בקי בהלכות שחיטה:

לכי סיכול עלה כורא דמלחא. כשתמדוד

לי כור של מלח בשכר שאומר לד

ובדיחותה בעלמה הוה: אין חוקה כו'.

הלא ספק עושה ספק אינו עושה:

אי נמי שמע איניש וכו'. אפילו שמע

אים אחר: תורם שלא מדעת אינה

סרומה. דשליחות דתרומה מגם אתם

אתרבי ו) (גיטין דף כג:) אתם גם אתםי)

לרבות שלוחכם ומינה מה אתם

לדעתכם אף שלוחכם לדעתכם: דרך

נבלות להשליך לאשפה: מדקאמר רבי

נראין דברי ר' יהודה באשפה מכלל

דפליג רבי חנינא אפילו באשפה

ומדהאמר דברי ר' חנינא בבית מכלל

דפליג ר' יהודה אפילו בבית: דכולי

עלמא לא פליגי דשרי. דרוב מלויין

אלל שחיטה מומחין הם: דאסור.

דכיון דהשליכם שם ודחי נתנבלה

בשחיטתה בשהייה או בדרקה: אין

אדם עשוי להטיל נכלמו באשפה

שבבית. משום דמסרת ואיכא ריח

רע: והא אמרת דכולי עלמא וכו'.

ומאי נראין דברי פלוני שאו דברי

פלוני והלא שניהם שוין בה: אלא

פשיטה. בחשפה דהתני היינו חשפה

שבבית דפליגי בה ואשמועינן דכרבי

יהודה סבירא ליה: הא אמרת לכולי

עלמה שרי. ומחי נרחין דברי רבי

חנינא דמשמע אבל דברי ר' יהודה

לין נראיןם ר' יהודה נמי שרי בה:

א נטוש"ע י"ד סימן א

ת [טופע ז טמן מ סעיף ג]: פב ב ג מיי׳ פ״ד

טוש"ע י"ד סימן א סעיף

א וסעיף ד:

פג ד ה טוש"ע שם סעיף

פד וז מיי׳ פ״ד מהלכות

תרומות הלכה ו מרומיע י"ד סימן שלא

סעיף לדן: פה ח מיי שם הלכה ג: פו ט י כ מיי פ"ד

ח ועיין בכ"מ שהאריך

סמג עשין סג טוש"ע י"ד

קי' א סעיף ד:

רבינו גרשום

(אלא תדע) [ודילמא] היכא דאפשר למבדקיה

לא אפשרן ולא אמרינן לא אכטרן ילא אמו כן במקום נקב קא שחיט: וכי תימא ⁽¹⁾ בפסח וקדשים

רובא אזלינן מאי וכו' אלא

. היכא דאפשר וכו' הכא נמי

(בשחיטה) [לדידן] היכא

לא אזלינן בתר רובא

לא אולינן בונו דובא היכא דיכילינן (למיבדקא) למיבדקיה: ג')אמר ליה

... ב.ווס כיונוו גרינן שלוחו שחט או

שראל אחר מומחה שחט

ורוב מצויין אצל שחיטה מומחין הן הכא נמי

(בשחיטה) (בראה אחד

ששחט נימאן דרוב מצוייו

ולמה ליה לראות מתחלה

ועד מות: לעולת ודידע

דלא גמיר וכגון וכו'] שמא שהה ושמא דרס

ומשוח הכי צריד לראוח

רלומר אט״פ שמצא חרום

כרומו אע"פ שמצא וזודם צריך לתרום פעם אחרת כדבעינן לפרושי לקמן

. . לעולח איז חזכה שליח

איניש וכו׳ אבל בתרומה

(קאמר) ודילמאן איניש

שלא מדעת וכו׳.] דכתיב

והרמתם גם אתם. ר' יהודה

דרוב מצויין אצל שחיטה

וכו׳ ור׳ חנינא בנו של

מומחין הן כו': אמר רבי

רוב מצויין אצל שחיטה

מומחיז הז). לעולם דכ"ע

מומחין באשפה שבשוק

רולי טלמא לא חליני רולי טלמא לא

בשחיטה (נמי) [והשוחטו]

(וששחטו) השליכו

וכור זו הונינא בנ. ר' יוסי הגלילי סבר

לו אין חזקתו

דאפשר

. חזקתו

אפשר ולעולם

שחוט כלומר

מהלכות שחיטה הלכ׳

מהלכות שחיטה הלכה ז סמג עשין סג א) ולמיל גיז. ב) ומומפחא יה) [נעיל ג.], ט [עוספתוח פ״ב ה״ב], ג) גיטין סד. עירובין לא: [מיר יב.], ד) לקמן קיב. שבת ד. ה) ב"מ כד: [תוספתה פ"ב ה"ב], ו) [קדושין ש"ב ה"בן, ז) [במדבר ימ], מא:], ז) [במדבר ימ], מ) בס"א נוסף: הא, ע) [ועיין מוס׳ לקמן פו: בסוף ד"ה סמוך], ז) [וע"ע תוס' בכורות כ. ד"ה ואי בעית אימא],

גליון חש"ם

(A) גם' א"נ אינש כל"ל ותיבת דילמא נמחק: י. (ב) רש"י ד"ה מחח וכו" מסיני הוא דסמכינן:

מוסף רש"י

לכי תיכול עלה כורא דמלחא. בבדיחותא אהדר ליה, כשתמדוד לי כור של מלח אומר לך טעמו של מנטו שותה כן סענה סכ לכל (שבת ד. וכעי״ז ערובין לו. ולקמן קיב.) לישנא אחרינא לכשתאכל עליה מחרינה נכשמחכנ ענים כור של מלח לא תוכל להשוותם זו לזו (שבת שם). שמצאן באשפה. קדרך להשליכה באשפה •(:T⊃ n"⊐)

שימה מקובצת

לו לימא רוב מצויין לימא רוב מצויין אצל שחיטה. נ״ב עי׳ תוס׳ בכורות דף כ ע״ב: ב] הלכה למשה מסיני הוא הא: [3] והיכא דאתרמי ל) דאיתפקא יאה: **ד**] מומחין הן שאם לא היה וכו׳. נ״ב בקצת . ס"י כתיב (רוב מצוייז) כלומר רוב השוחטים מומחים הם שאם לא היה מומחה לא היה שוחט: נ״ב בכל הספרי יד נמצא והלך אח״כ בעל הבית ומצאו שחוט ולא ידע מי :שחטו אם שלוחו אם אחר דשחט חד סימן קמיה שפיר והלך לו הרואה וגמר זה שחיטתו והלך . וכו': **ו]** חזקת שליח וכו'. נ״ב בקצת ס״י עושה שליחותו כל השלוחין . מוחזקין בכך דלאחר עושים שליחותן: 🗓 ומאי וראיז דררי פלווי ולא דררי פלוני והלא: **ה**] מבשר תאוה לא פריך. נ״ב עי׳ תוס' בכורות (לף ל ע"ב):

א) [נראה דנ"ל דאיתפרקא.]

פסח. דאמר רחמנא (שמות יב) ואכלו את הבשר ושלמים דאמר (נפקא מינה להיכי שראינוה שהיה לה חלב קודם לידה דההיא לא מפטרינן מטעם חלב ואפשר דאף רשב"ג סבר דחלב פוטר והשתא אתי שפיר דאשכחן רשב"ג דלא חייש למיעוטא בריש כל הגלמים (ע"ז דלא אפשר ואפי׳ הכי פליג בקטן וקטנה משום דאפשר. לדידן נמי היכי בף מ:) דלא גזר שאר מקומות אטו אותו מקום כדגזר ר״מ התם ורבי

יוחנן נמי אכל לעיל (דף ה:) משחיטת כותי ולא גזר בהו כדגזר ר"מ ובעשרה יוחסין (קידושין דף פ.) גבי שני דברים שחין בהן דעת לישחל ועשחן הכתוב כו' משמע נמי דרבי יוחנן כרבנן דר"מ ס"ל והא דא"ר יוחנן בסוף אין מעמידין (ע"ו דף לט:) למעוטי מוריים וגבינות בית אונייקי וסתמא כר"מ התם הוי סתם ואח"כ מחלוקת בריש כל הצלמים (שם מ:) והא דאמר רשב"ג כל ששהה שלשים יום באדם אינו נפל הא לא שהה ספק הוי אפילו נפל מן הגג או אכלו ארי בפרק ר' אליעור דמילה (שבת דף קלה:) וקיימא לן התם כוותיה אע"ג דרובן אינן נפלים וכן תוך שמנה ימים בבהמה אסרינן התם ולא אזלינן בתר רובא התם משום דלא יבא להקל בערוה והלריכוה חלינה במת תוך שלשים ולא רצו לסמוך על הרוב ולהתירה לשוק בלא חליצה שלא יאמרו העולם שפיהק ומת ויבא לידי לעז וקלקול ולכך גם לענין אבילות פטור שלא יבא להקל בערוה ועוד דבלאו הכי יש להקל באבילות דקי"ל (מו"ק דף [יח.] כ.) הלכה כדברי המיקל באבל ואסרו כמו כן בבהמה דגזרו בהמה אטו אדם דאי לא הא לא קיימא הא אי נמי אסור בבהמה אפי׳ בבריא שלא יבא להתירה בחולה

פםח וקדשים מאי איכא למימר. יו מבשר תאוה לא פריך משום דנראה דמדאורייתא לא חייש רבי מאיר למיעוטא אלא מדרבנן ש מדרבנן בין אפשר ללא אפשר ה״ה לרבקי : 🎗 שאמר לשלוחו בו'. והדר אמר דאפי׳ אמר לשלוחו ומצאו

(עירובין לב:): הרי שאבדו לו גדייו. ה״ה נגנבו דמשום דחשיד אגנבה לא חשיד אנבלה ובתוספתא קתני בהדיא נגנבה לו תרנגולת ומלאה כו': בי פליגי באשפה שבבית. הוא הדין דפליגי בשוק בלא אשפה כדמוכח באלו מליאות (ב"מ דף כד:) גבי ר' חנינא שמלה גדי שחוט בין טבריה לליפורי:

אין אדם עשוי להמיל נכלתו באשפה בי מאו שבבית אמר מר אמר רבי נראין דברי רבי יהודה שמצאן באשפה מאי אשפה אילימא אשפה שבשוק הא אמרת דכולי עלמא לא פליגי דאסור אלא לאו פשימא באשפה שבבית אימא סיפא ודברי רבי חנינא בנו של רבי יוםי הגלילי שמצאן בבית מאי בית אילימא בית ממש האמרת דכולי עלמא לא פליגי דשרי אלא פשימא באשפה שבבית קשיא דרבי אדרבי

הלה פשיטה. מחי בית בחשפה שבבית ובה פליגי ואשמועינן רבי דכרבי חנינא סבירא ליה: **קשיא דרבי אדרבי**. דברישא נראו לו דברי רבי יהודה דאסר באשפה שבבית ובסיפא נראו לו דברי רבי חנינא בנו של רבי יוסי הגלילי דמתיר באשפה שבבית אם כן קשיא דרבי אדרבי:

שיהא קרוב לפיהק ומת: ולהכי פריך הכי נמי שמחמיר שלא לאכול בשר כלל ואפילו מחמיר בשאר בשר פסח וקדשים אין יכול להחמיר ומדקדק כי היכי דלר"מ יש חילוק מעיקרא תנא מלא תרנגולת שחוטה בשוק דאיכא למימר בעליה שחטוה השליח שהיא שחוטה דהשתא שלא ברשות נשחטה אפ״ה חזקתו שחוטה: הבי גרסינן לעולם אין חוקה שליח בו'. מפורש בפ' בכל מערבין

א) נראה דל"ל וכי תימא אה"נ דלא אריל בשרא במחח דל"ל אלמא אמרינן רוב מלויין . אצל שחיטה מומחין הן כלומר

יש"י ד"ה פסח וכו' אלא וראי הלמ"מ. עיין לקמן ולע"ק:

הגהות הב"ח